Vuitè diumenge - Temps durant l'any

Per SilvestreF el dt., 26/02/2019 - 00:00

Sir 27,5-8
1Co 15,54-58
Lc 6,39-45

Diumenge passat se'ns parlava de les característiques de l'amor incondicional de Déu, que estem cridats a compartir. Només des de la conversió envers aquest amor podrem nosaltres anar esdevenint deixebles, que ens assemblem al Mestre, fent realitat el que diu l'evangeli d'avui: "Només un cop formats, els deixebles arriben a ser com el seu mestre".

El cec que pretén conduir a un altre cec en el camí amaga una tendència de domini. El que sembla amor -ajudar un necessitat- s'identifica amb un tret d'egoisme: guiant el cec em comporto com a amo del seu destí. El vell refrany assenyala ja la ridiculesa de la pretensió del primer cec: tots dos acabaran caient dins el forat.

En canvi Jesús, el mestre veritable, no ha volgut arrogar-se el dret de guiar en el camí el cec i dominar-lo. No jutja els altres, sinó que els ajuda; no intenta treure profit d'ells, sinó que els ofereix allò que té.

L'evangeli d'avui ens convida a mirar el món i als altres amb la mateixa mirada de Jesús: una mirada de benevolència. Ser benèvol, vol dir trobar excuses, o ser indiferent, o ser ingenu? Això seria oblidar que aquesta paraula comprèn dos termes: bé i voler. Ser benèvol significa també: descobriu-vos com a responsables, sigueu bons, vigilants, denuncieu les il·lusions, els valors falsos, les dites enganyoses. La benevolència és una responsabilitat i l'assumpció d'un deure.

Només un ésser humà lliure i conscient és capaç de guiar als altres. Així, mentre la persona segueixi embolicada per ambicions, egoismes i violències, no serà capaç de veure-hi bé. Jesús, precisament, va formar als seus deixebles en una actitud crítica, serena i responsable que els permetés veure i estimar la realitat. Mentre les persones no adquireixin una mirada misericordiosa i sòbria envers elles mateixes, envers els seus semblants i envers tota la realitat, no estaran en condicions de canviar res. Molt menys d'orientar els altres cap a la llum i la veritat.

Jesús era conscient d'aquesta simple i terrible evidència. Per això posa en joc el símbol dels ulls, per indicar quina és l'actitud dels que encara no s'han obert a l'acció de Déu, i es posen davant de la comunitat com a caps, mestres i guies. Mentre l'ésser humà no guanyi en consciència, misericòrdia, amor i solidaritat ... totes les altres guanys només seran un destorb davant els ulls que li impediran veure la realitat, la vida mateixa.

Una persona no pot ajudar a una altra a arribar a ser justa, si primer no és justa ella mateixa. A qui tracti de fer això, l'evangeli la qualifica d'hipòcrita.

Per a ser rectes davant Déu, l'únic lloc on podem anar és al peu de la creu. Allà, Déu realitza una gran transformació, ens renta els peus, i ens converteix en noves criatures en Jesucrist. Llavors podem dir amb Sant Pau: "Donem gràcies a Déu: Ell ens dóna la victòria per Jesucrist, el nostre Senyor"!.

Avui tenim una doble ensenyament. El primer estaria referit a descobrir els nostres propis errors. Som humans i com a tals tenim falles, debilitats. És doncs necessari descobrir-les. Però com podrem descobrir-les, si no ens ajuden? O com podrem superar-nos sense l'ajuda dels altres? No és fàcil ajudar el germà a sortir endavant de les seves debilitats. Requereix, com quan cal treure una palla de l'ull, molt de compte, molt d'afecte, molt d'amor i atenció. D'aquesta manera es completa l'ensenyament: som febles i estem plens d'imperfeccions, no hem tancar-nos a això; però al mateix temps hem de, d'una banda, permetre al germà que ens ajudi a superar-los, i, de l'altra, ajudar amb tendresa els altres a superar les seves imperfeccions. Som capaços de fer això en la nostra pròpia vida i pels nostres germans?

En segon lloc, l'important és saber què portem dins, quins criteris i quines actituds de fons ens mouen a actuar. Perquè si el que portem dins és "tresor de bondat", el que aflorarà seran fruits de bondat, mentre que si portem "tresor de maldat", els fruits seran de maldat. Novament, doncs, ens trobem amb aquest element clau de la manera com Jesús entén l'actuació dels seus seguidors i la seva pròpia, i que impregnava l'evangeli de diumenge passat: hi ha una "manera de ser", una manera d'entendre la vida i les relacions amb els altres, que és la del Regne, i una altra que n'és contrària.

Rebem i acollim, doncs, en primer lloc, la salvació que ens regala Jesucrist. I procurem seguir el consell de sant Pau: "Manteniu-vos ferms, incommovibles, sobre aquest fonament; prodigueu-vos cada dia en l'obra del Senyor, segurs que, en el Senyor, el vostre treball no serà en va."

Si perseverem en aquest camí, amb l'ajut de l'Esperit, en els nostres cors hi haurà un tresor de bondat, els nostres ulls s'aniran purificant, anirem esdevenint més semblants al Mestre i podrem ajudar-nos més els uns als altres.

ETIQUETES
CEGUESA AJUDA TRESOR